

Wij zullen heengaan en aanbidden

door: J. Koechlin

“Blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds heengaan; wanneer we hebben aanbeden, zullen wij tot u terugkeren.”

Genesis 22:5

De christen van vandaag heeft veel redenen om te danken en te aanbidden. Redenen die de lof van de tamboerijn van Mirjam of de harp van David overstijgen. Als het hart vervuld is met de Heilige Geest, wordt het gedrongen een lofzang aan te heffen ter ere van de Vader en de Zoon. Een lofzang van wel 1000 coupletten over talloze onderwerpen. De christelijke eredienst kent een enorme verscheidenheid aan onderwerpen van lof en aanbidding.

Je kunt geen lijst maken van de dingen van God; die is oneindig. Wij willen hier slechts enkele onderwerpen noemen, om geestelijk gesproken niet onderaan de berg te blijven bij de knechten en de ezel. Wij willen ‘daarginds heengaan’ om de Vader en de Zoon een volledige en inzichtsvolle aanbidding te brengen, die in overeenstemming met onze roeping is:

- wat Christus voor ons heeft gedaan;
- wat Christus voor ons is;
- wat Christus voor God heeft gedaan;
- wat Christus is voor God;
- wat God voor Christus heeft gedaan;
- wat God is voor Christus;
- wat God is voor ons;
- wat wij zijn voor God;
- wat wij zijn voor Christus;
- wat wij doen voor Christus en voor God.

Dit zijn evenzoveel rijke thema's, die een onuitputtelijke bron van overdenking, opbouw en aanbidding vormen.

1. Wat Christus voor ons heeft gedaan

Dat is het eerste wat we leren bij onze bekering. Het is goed dat het werk van de Heer Jezus voor ons de eerste noten vormen van onze dankzegging. Hij heeft ons liefgehad en Zichzelf voor ons overgegeven. Hij heeft onze vijanden, de satan en de dood, overwonnen. Hij heeft ons in Zijn bloed gewassen van de zonden en ons bekwaam gemaakt om voor God te staan. Hij heeft ons

Zijn vrede, vreugde, liefde en Zijn Geest gegeven. Hij heeft ons een hemelse erfenis beloofd. Zijn werken zijn groot en heerlijk (Ps. 111:2). Maar hoe kostbaar dit onderwerp ook is, het houdt ons iets teveel bezig met onszelf. De Heilige Geest wil ons omhoog leiden om te bezien:

2. Wat Christus voor ons is

De Verlosser is meer dan de verlossing, de Gever meer dan Zijn gaven. De Heer Jezus die het werk volbracht heeft, is meer dan het werk zelf. Wie is Hij voor mij, Hij die zoveel voor mij heeft gedaan? Hij is mijn Heiland en mijn Heer. Hij is het doel van mijn leven en mijn gelukkige hoop. Hij voorziet ook in al mijn aardse behoeften. Hij is de trouwe Vriend, de tedere Herder, de medelijdende Middelaar en ons onnavolgbare Voorbeeld. Hij is het voor Wie ik wil leven, nu en tot in eeuwigheid.

Als we op die manier verdergaan, betreden we met ‘ontschoeide’ voeten een terrein waar van onszelf geen sprake meer is.

3. Wat Christus voor God heeft gedaan

De Heer kon zeggen: “(...) omdat Ik altijd doe wat Hem welbehaaglijk is” (Joh. 8:29). “(...) doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden” (Joh. 14:31). “Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven” (Joh. 17:4).

Christus heeft God verheerlijkt, Hij heeft voldaan aan de eisen van Zijn heiligheid en liefde. De kwestie van de zonde is geregeld, en Hij heeft een hemelse familie vergaderd en Zijn rechten op Israël vernieuwd. Ten slotte heeft hij de weg gebaad voor de zegeningen van het Vrederijk, wanneer de schepping zal zijn vrijgemaakt van de slavernij van het verderf. Als Kunstenaar en Bouwmeester van deze schepping is Hij ook de Bewerker en het Hoofd van de *nieuwe* schepping, die voor altijd gegrond is op het werk aan het kruis.

Maar hoe groot de onschatbare waarde van het werk van Christus ook is, het gaat toch vooral om de *Persoon* die dit werk heeft volbracht:

4. Wat Christus is voor God

Daarmee staan we voor onuitsprekelijke dingen, waarvan we slechts enkele lichtstralen zien. *“Niemand kent de Zoon dan de Vader”* (Matt. 11:27). Laten we luisteren naar de verklaring van God: *“Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden”* (Matt. 3:17). En ook de verklaring van de Heer, die Zich bewust was van deze liefde: *“Ik was een en al verrukking dag aan dag”* (Spr. 8:30). En ook: *“De Vader heeft de Zoon lief”* (Joh. 3:35), of *“Hierom heeft Mij de Vader lief”* (Joh. 10:17).

In Christus wordt de spreuk bewaarheid: *“De vader van een rechtvaardige [zoon] verblijdt zich zeer, wie een wijze [zoon] verwekte, verheugt zich over hem”* (Spr. 23:24). De Heer Jezus is in Zijn leven een volmaakt spijsoffer geweest en in Zijn dood een heilig brandoffer. Hij was een liefelijke reuk voor de Vader. Hij is de uitstraling van Gods heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen, het Woord van God, het Lam van God, Zijn Koning die Hij over Sion gezalfd heeft, Zijn Metgezel, Zijn Kracht, Zijn Wijsheid (Hebr. 1:3; Joh. 1; Ps. 2:6; Zach. 13:7; 1 Kor. 1:24). Hij is Zijn heerlijkheid.

“Als God in Hem verheerlijkt is, zal God Hem ook in Zichzelf verheerlijken”, zo zei de Heer tegen de discipelen (Joh. 13:32). Dit brengt ons tot het antwoord, dat God heeft gegeven op het werk van Zijn geliefde Zoon. Anders gezegd:

5. Wat God voor Christus heeft gedaan

Dit is een ander thema dat aanleiding geeft tot dankbaarheid en aanbidding bij de heiligen. *“Vader, Ik dank U dat U Mij hebt gehoord. Ik wist wel dat U Mij altijd hoort”* (Joh. 11:42). *“Hij is verhoord om Zijn godsvrucht”* (Hebr. 5:7). God heeft Hem doen zitten aan Zijn rechterhand in de hemel. Hij heeft Hem de naam gegeven die boven alle naam is. Spoedig zal Hij eisen dat aan de Zoon – vrijwillig of gedwongen – alle hulde en eer wordt gegeven (Hand. 2:31-36; Fil. 2:9-11).

6. Wat God is voor Christus

Dit onderwerp moet in ons hart de grootste belangstelling wekken. Als wij de Heer Jezus liefhebben, kan niets dat voor Hem een bron van blijdschap is voor ons onbelangrijk zijn. En de hoogste vreugdebron voor de Zoon is wel de Vader. *“Als u Mij liefhad, zou u zich verblijden dat Ik naar de Vader heenga”* (Joh. 14:28). Wij behoren tot degenen aan wie de Zoon – en Hij alleen kan dat doen – de Vader wil

openbaren, en wil tonen wat die kostbare naam voor Hemzelf inhoudt (Matt. 11:27).

Maar Christus doet ons ook *God* kennen als het Voorwerp van Zijn onafgebroken vertrouwen, vanaf Zijn geboorte tot en met de uren van het verlaten zijn op het kruis (zie Ps. 22). Hij noemt Hem hier in vers 20 Zijn kracht, Zijn *sterkte*, wat bewijst dat de Heer Zijn hulp niet van mensen of omstandigheden verwachtte, maar van God alleen. *“U bent mijn HERE, Ik heb geen goed buiten U”* (Ps. 16:2). Hij erkende uitsluitend de rechten en de soevereiniteit van God. Hij was volkomen van Hem afhankelijk: *“Ik stel Mij de HERE bestendig voor ogen”* (vs. 7). Voor de volmaakte Mens was God alleen de bron van wijsheid, het onveranderlijke doel, het grote uitgangspunt. Wat een Voorbeeld hebben wij in de Heer Jezus.

7. Wat God is voor ons

Wat God voor *ons* is, vloeit voort uit wat Hij voor *Christus* is. Door het werk op het kruis is de God en Vader van onze Heer Jezus Christus ook *onze* God en Vader geworden. Wij zijn in dezelfde positie en in dezelfde relatie gebracht, die Hij als Mens bezit ten opzichte van Zijn God en Vader. Wij zijn van Hem afhankelijk. Hij antwoordt op ons gebed en wij worden opgeroepen om Hem te dienen. Wat een mooie namen worden aan Hem toegeschreven in de brieven. Het zijn de namen waaronder wij Hem voortaan kennen: de enige God, onze Heiland (Jud.: 24); de God van de volharding, van de hoop, van de vrede (Rom. 15:5,13; 16:20); de God van alle genade (1 Petr. 5:10); de Vader der ontfermingen en de God van alle vertroosting (2 Kor. 1:3); de Vader der lichten (Jak. 1:17); de gelukkige en enige Heerser (1 Tim. 6:15); de alleen wijze God (Rom. 16:27). Als zo'n God mijn Vader is – en Hij is het – wat zou mij dan nog ontbreken? Als Hij voor mij is, wie zal dan tegen mij zijn?

8. Wat wij zijn voor God

In de eerste plaats zijn wij Zijn schepselen. Wij zijn de voorwerpen van Zijn goedheid, maar bovenal Zijn verlost schepselen, de voorwerpen van Zijn genade. Jakobus zegt dat wij *“een eersteling van Zijn schepselen”* zijn (Jak. 1:18). Paulus herinnert ons eraan dat wij *“geliefde kinderen”* zijn (Ef. 5:1). Petrus onderscheidt ons als *“een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk tot een eigendom”* (1 Petr. 2:9). En Johannes zegt dat Hij ons gemaakt heeft tot *“een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader”* (Openb. 1:6). De Heer Jezus ten slotte noemt ons de *“ware aanbidder, die de Vader aanbidden in geest en waarheid”* (Joh. 4:23).

Aangenaam gemaakt in de Geliefde, zijn wij voor het hart van de Vader de metgezellen en de mede-erfgenamen van de Zoon, de kostbare schat die de Heer Jezus aan de Vader toevertrouwde toen Hij deze wereld verliet (Joh. 17:11). Zou God Zich kunnen schamen

voor Zijn kinderen, die aan Hem hun onnoemelijke voorrechten te danken hebben? Dat zou een ontkenning zijn van de volmaakte en eeuwige genoegdoening die Hij heeft gevonden als gevolg van het werk van de Zoon.

9. Wat wij zijn voor Christus

Dit is een onderwerp van hogere orde dan het denken aan wat Hij voor ons is: “Van mijn geliefde ben ik, en naar mij gaat zijn begeerte uit” (Hoogl. 7:10). Men heeft wel eens gezegd dat dit de hoogste noot is van dit liefdeslied. Als wij *tot daar* zijn gekomen, dan heeft de aanbidding, zo niet haar volle inhoud, dan toch wel haar uiterste hoogte bereikt. Genieten van de liefde van de Heer, is Hem wederliefde geven. Door te zeggen: “de discipel, die Jezus liefhad”, maakte Johannes de liefde van Christus groot en beantwoordde eraan. Wat zijn wij voor Hem? Degenen die de Vader Hem heeft gegeven, degenen voor wie Hij Zichzelf heeft gegeven. Zijn discipelen, Zijn vrienden (als wij doen wat Hij beveelt), Zijn getuigen en Zijn gezanten in deze wereld. Wij zijn degenen die Hem gedenken en die Hem verwachten. “Wat betreft de heiligen die in den lande zijn: zij zijn de heerlijken in wie al Mijn welbehagen is” (Ps. 16:3). Bovenal zijn wij Zijn bruid, die zowel Zijn troon als de geheimen van Zijn hart mag delen. Wij zijn niets minder dan de vrucht van de arbeid van

Zijn ziel, de rijpe schoven van Hem die met tranen heeft gezaaid, maar met gejuich zal maaien (Ps. 126:6).

10. Wat wij doen voor Christus en voor God

Het is een laatste gedachte, die niet tot ons hart maar tot ons *geweten* spreekt. Het gaat erom wat wij doen als reactie op de heerlijke dingen die we besproken hebben. Deze zouden een machtig motief moeten zijn om praktisch te getuigen van de Heer en onze dankbaarheid te tonen. “Hoe zal ik de HERE vergelden al Zijn weldaden jegens mij?” – dat vraagt de psalmdichter (Ps. 116:12). Als de liefde van Christus ons dringt, dan beantwoorden wij die liefde, dan wijden wij ons helemaal aan Hem toe. Een andere mogelijkheid is er niet. Wij zullen Zijn gemeenschap zoeken en ons bezighouden met dat wat het kostbaarst is voor Hem hier op aarde: Zijn Gemeente. Wij zullen Hem dienen op aarde, terwijl wij Hem verwachten. Wij zullen vurig van Hem getuigen, tijdens Zijn afwezigheid. Dat is het doel van ons leven. Gehoorzaamheid op elk terrein, de aanbidding inbegrepen, blijft de toetssteen van ware liefde voor de Heer Jezus (Joh. 14:21-23).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1972-35](#)

Titel: [Nous irons jusque-là et nous adorons](#)

Oude Sporen 2008